

With
Love

เรื่องการ
บ๊วย/ทิง
เป็นของฉัน
ก็ใช่
รักนะ
เป็น
ของ/ป๊อ
★

娱乐圈是我的

〔重生〕

เขียน : ชุนเตาหาน

แปล : อ้นนำ

娱乐圈是我的〔重生〕 5

วงการบันเทิงเป็นของฉัน ส่วนรักนั้นเป็นของเธอ 5

春刀寒

ซุนเตาฮาน

อ่านนำ แปล

เงินเฟื้องสายตาลุ่มลึกขึ้น แขนยันโซฟา พยายามยึดตัวขึ้น น้ำเสียงแหบพร่าเล็กน้อย "เด็กดี ฉันจะอุ้มไปนอนบนเตียง"

เธอกอดเขาไม่ปล่อยมือ แทะเอาใบหน้าเล็กๆ ชุกใช้ที่ชอกคอเขา "ฉันไม่นอนค่ะ ฉันจะเล่านิทานก่อนนอนให้ฟัง"

กระดุกสันหลังของเขาแข็งทื่อ เขาพูดเสียงแหบพร่าอีก "ไปเล่าบนเตียง"

ภายใต้แสงจากโทรทัศน์ที่มืดสลัว เขาเก็บใบหน้าเด็กน้อยค่อยๆ แดง เสียงเล็กๆ พูดพึมพำ "ฉันไม่ไปที่เตียง"

เงินเฟื้องค่อยๆ หายใจแรงขึ้น มือที่ยันโซฟาค่อยๆ คลายออก พอไม่มีที่ยันตัวของเขาก็โถมลงไป แบบชิดกับร่างกายอุ่นร้อนของสาวน้อย เขาก้มหน้าจูบเธอ ตั้งแต่ริมฝีปากไปจนถึงใบหู

ส่วใจซึ่งตัวสั่นขนลุกชู่อยู่ใต้ร่างเขา

จากนั้นก็ไต่ยีนเขาถามเสียงแหบพร่า "ฉันทำตรงนี้เลยดีไหม"

คำนำ

ในที่สุด 'วงการบันเทิงเป็นของฉัน ส่วนรักนั้นเป็นของเธอ' ก็ดำเนินมาถึงเล่มสุดท้ายแล้วค่ะ หลังจากเงินเฟิงก้าวเข้าสู่วงการละครพูดและละครเพลง แพนคลับและผู้ชมต่างก็ทิ้งไปกับความสามารถในการแสดงของเขา และคราวนี้เขาก็สร้างความฮือฮาอีกครั้งเมื่อตัดสินใจก้าวเข้าสู่เส้นทางใหม่อย่างวงการจอเงิน เราก็ต้องไปลุ้นกันแล้วละค่ะว่าเงินเฟิงจะทำได้ดีแค่ไหน และจะคว้าตำแหน่ง 'ราชาภาพยนตร์' อันทรงเกียรติมาได้หรือไม่

นอกจากนี้ความรักที่เงินเฟิงกับสวีใจซึ่งมีให้กันก็เริ่มสุกงอม ทั้งสองได้ขยับสถานะจาก 'แฟนคลับกับไอดอล' มาเป็น 'คนรัก' ท่ามกลางความปริ่มปดของบรรดาแฟนคลับอย่างไม่เคยมีมาก่อน แต่ระหว่างนั้นคนที่สร้างความมึนมนให้ชีวิตของเงินเฟิงก็กลับมา อีกทั้งฝันร้ายจากภพที่แล้วก็ตามมาหลอกหลอนสวีใจซึ่งอีกครั้ง

คราวนี้เส้นทางในวงการบันเทิงและเส้นทางความรักของพวกเขาจะเป็นอย่างไร พวกเขาจะได้เป็นแสงสว่างของกันและกันไปตลอดชีวิตหรือไม่ ถ้าอยากรู้แล้วก็เชิญพลิกหน้ากระดาษไปติดตามบทสรุปของเรื่องนี้กันได้เลยละ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำ ตัวละคร

- เงินเย็นง พ่อแท้ๆ ของเงินเฟิง เคยติดคุกข้อหาฆ่าคนตาย พอออกจากคุก ก็กลายเป็นคนเสเพล ติดเหล้าและการพนัน มีนิสัยละโมภ เป็นคนที่ ทำให้ชีวิตวัยเด็กของเงินเฟิงเต็มไปด้วยความมืดมน
- เถิงเหวิน ผู้กำกับภาพยนตร์อาร์ต ไม่ค่อยมีชื่อเสียง แต่มีศักยภาพและ พรสวรรค์ ชอบทำภาพยนตร์ที่ไม่เป็นที่สนใจของตลาดบ่อยๆ มีนิสัย หัวแข็งและเป็นตัวของตัวเอง
- ผู้กำกับจาง ผู้กำกับชื่อดังที่อยากร่วมงานกับเงินเฟิง มักทำแต่ภาพยนตร์ แนวทำเงิน มีนิสัยใจกว้าง ใจเย็น พุดจาตรงไปตรงมา เคารพอาชีพ ตัวเองและเพื่อนร่วมอาชีพมาก

บทที่ 139

แฟนคลับคู่จิ้นเงินชิงอาศัยโอกาสนี้ขยายความให้ใหญ่ขึ้น อันดับในเขาฮวาก็ขึ้นไปอยู่อันดับสอง คลิปร่วมเฟรมที่ตัดต่อเป็นการใหญ่ยังถูกริโพสต์เป็นหมื่นครั้งจนขึ้นแท่นเป็นโพสตัยอดนิยม

เงินเฟิงฝึกซ้อมละครเพลงเสร็จถึงเฟิงรู้เรื่อง

เขาไม่ค่อยได้ติดตามเรื่องต่างๆ บนสื่อออนไลน์พวกนี้เท่าไร แม้แต่แอ็กเคานต์เว่ยป้อส่วนตัวก็ไม่ค่อยได้เปิด เขาใช้โทรศัพท์มือถือของโหยวเถาออนไลน์เข้าไปดู สถานการณ์โดยรวมนิ่งแล้ว แม้ว่าจะมีการพูดถึงมากมาย แต่ส่วนใหญ่พูดกันในเชิงบวก มาตรการการประชาสัมพันธ์ของเงินชิงนับว่าลงแรงไปมากทีเดียว

เขาเห็นลิสต์การค้นหาของโหยวเถามีคำว่า

'แฟนคลับคู่จิ้นเงินชิง'

เขาจะเข้าไปคุ้ยหนึ่งและกดเข้าไปดู

โพสต์ที่เป็นที่นิยมที่สุดก็คือคลิปร่วมเฟรมที่มียอดรีโพสต์สูงโพสต์นั้นเป็นคลิปตัดต่อที่รวมเขากับสวีไฉชิงในช่วงสองตอนที่รายการถ่ายทอดสด

ออกอากาศ เมื่อมองในมุมมองของบุคคลที่สามจะเห็นว่าในเวลาที่เขาไม่ทันได้สังเกตเธอ ในสายตาเธอมีแต่เขาอยู่ตลอดเวลา

สายตาของเธอราวกับเป็นเงาตามตัวเขาตลอดเวลา เวลาที่เขา มองไม่เห็น สายตานั้นยังคงร้อนแรงและอ่อนโยนเหมือนเคย

แฟนคลับคู่จิ้นเงินชิงในกระทุ้งวิจารณ์พูดว่า

'สายตาของน้องสาวทำให้นันเกือบจะละลายแล้ว ไม่มีทางที่พี่ชาย จะไม่รู้สึกอะไรเลยสักนิด!!!'

พอเลื่อนลงไปดูด้านล่างยังมีรูปภาพร่วมเฟรมระหว่างพวกเขาอีกมาก ทั้งรูปคู่ รูปตัดต่อที่เขาทั้งสองใจซึ้งทำท่าหัวใจให้กัน ในรายการ แฟนคลับ คู่จิ้นเงินชิงต่างใช้ไฟโฟโต้ช้อปท่าทางท่ามโหรีรูปหัวใจของทั้งสองเข้าด้วยกัน แถมยังใส่ฟิลเตอร์เพิ่มเข้าไปอีก ดูแล้วหวานเป็นพิเศษ

เงินเฟิงดูรูปภาพนั้นสั๊กพิ๊ก ไม่ทันรู้สึกว่ามันปากตัวเองยกยัมขึ้นมา หลังจากกดค้างเพื่อเซฟรูปก็ออกจากเวปป้อ เขากดเข้าวีแชตและใช้โทรศัพท์มือถือของโหยวเถาส่งให้ตัวเอง จากนั้นก็ใช้ตั้งค่าเป็นแบ็กกราวนด์ในห้องแชต

จู่ๆ แบ็กกราวนด์ที่วางเปล่าเรียงบ่งายก็ดูน่ารักสดใสขึ้นมาทันที ตัวเขาเอง ยังอดที่จะหัวเราะไม่ได้

หลังจากเอาโทรศัพท์มือถือคืนให้โหยวเถาแล้ว เขาก็โทรหาสวีใจชิง

สวีใจชิงจัดการเรื่องงานด้านประชาสัมพันธ์ทั้งวัน ตอนนี้อยู่ที่เงินชิง น้ำเสียงที่รับสายว่าเจิงเหมือนแทบไม่ได้รับผลกระทบจากเรื่องตัวตอนที่แท้จริง ของตัวเองถูกเปิดเผย

"พี่ พี่ฝึกซ้อมเสร็จแล้วหรือคะ"

เขาพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน "อืม วันนี้ไม่ได้ขับรถมา มารับฉันหน่อย ได้ไหม"

สวี่ใจชิงว่า "ได้แน่นอนอยู่แล้ว! พี่ส่งที่อยู่มานะคะ เตียวแป็บเดียวฉันก็ถึงค่ะ!"

พอวางสายเงินเฟิงก็ไปเปลี่ยนเสื้อผ้า เปลี่ยนเสื้อก็ได้รับข้อความวีแชตจากเธอ

เก็บดวงดาวบนท้องฟ้ามาให้คุณ : พี่คะ ฉันออกเดินทางแล้วนะคะ

เงินเฟิง : อืม ขับรถระวังหน่อยนะ

เก็บดวงดาวบนท้องฟ้ามาให้คุณ : วางใจได้เลยค่ะ! ขับนี้ยิ่งกว่าจรวดอีกค่ะ!

ตามติดมาด้วยอีโมจิจรวดพุ่งสู่ท้องฟ้า

เด็กน้อยคนนี้นั้นๆ ไม่รู้ไปเอาอีโมจิน่ารักแปลกๆ ใหม่ๆ มาจากไหนมากมายขนาดนี้ เขาคดเชพในห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า

เมื่อย้อนกลับมาที่หน้าแรกของวีแชตก็เห็นว่าวง ID ส่งคลิปและข่าวที่ไม่ได้เปิดดูมากมาย เขาไม่ได้ตอบทีละคน แต่แท็กทุกคนพร้อมกัน

เงินเฟิง : @สมาชิกทุกคน เรียกหาฉันมีธุระอะไร

ซือเสี่ยวหฺราน : พี่เฟิง ในที่สุดพี่ก็ฟื้นคืนชีพแล้ว!!! วันนี้พี่ได้ดูข่าวหรือยัง! อาจารย์เสี่ยวสวี่กลายเป็นประธานของเงินชิง ไอ้มายก็อด!!!

เหอซือเหนียน : ลีตเตอร์น่าจะมีรูปร่าง

เงินเฟิง : รู้

ต้าอิง : ลีตเตอร์ พี่รู้ตั้งแต่เมื่อไหร่ ทำไมพี่ไม่บอกก่อน! พี่รู้ไหมว่าพวกเราใจไม่เป็นสุขเลยที่ปิดบังพี่!

ล่าปีเสี่ยวซิน : ลีตเตอร์ พี่รู้ตั้งนานแล้วก็บอกก่อนสิ! พวกเราทนรับการประณามว่าขาดคุณธรรมและทรมานที่ทรยศต่อมิตรภาพความเป็นพี่น้องกับพี่มานานเหลือเกิน!

Oh จิ้ง : @ต้าอิง @ล่าปีเสื้อวชิน @ซังซัง ออกมาให้ต๋อยชะดิ้ง!!!
เป็นพี่น้องกันแท้ๆ กลับมาหลอกพวกเราไปด้วย!

ต้าอิง : เอ้อ ขึ้นบนหลังคาแล้วจะก้มลงมาไม่ได้* คุณหนูใหญ่มีคำสั่ง
ใครจะกล้าขัดขึ้น แม้จะเป็นพี่น้อง แต่ก็จนปัญหานี้หา

ซันฟูเทียน : งั้นอาจารย์เสื้อวสวี่ก็เปิดบริษัทให้ลิตเตอร์นะสิ

ต้าอิง : ?

ซังซัง : ?

ล่าปีเสื้อวชิน : ?

เฉินเฟิง : ...

ซือเสี่ยวหราน : ก็ไม่ถึงขนาดนั้น...

Oh จิ้ง : อิจฉาลิตเตอร์จิ้ง ผู้ชนะในชีวิตจริง

ต้าอิง : [อีโมจิเงินซิงคือของจริง]

ซือเสี่ยวหราน : อิงสวี่เจ้อ นายกล้าจิ้นต่อหน้าลิตเตอร์หรือ [อีโมจิ
เงินซิงเอานั่นอยู่หมด]

ล่าปีเสื้อวชิน : คิดไม่ถึงว่าวงบอยแบนด์ของพวกเราจะมีย่านน้อย
แฟนคลับคู่จิ้นปะปนเข้ามา! ลิตเตอร์ พี่ไม่ถือสาใช่ไหม [อีโมจิฉิน
ย้ายสำมะโนครัวมาอยู่กลุ่มแฟนคลับคู่จิ้นเงินซิงแล้ว]

เฉินเฟิง : ไม่ถือสา

ต้าอิง : ???

ซือเสี่ยวหราน : ฉันทันจันกลายเป็นคู่จิ้นแล้วหรอเนี่ย

เฉินเฟิง : ตอนนี้อย่าง

ล่าปีเสื้อวชิน : เอ้อ...ตกใจแทบแย่แล้ว

เฉินเฟิง : ฉันทจะพยายาม

ต้าอิง : !!!!

ซือเสี่ยวหราน : !!!!

* ขึ้นบนหลังคาแล้วจะก้มลงมาไม่ได้ หมายถึงการถูกควบคุมหรือถูกบังคับให้ต้องทำตาม

Oh จิง : !!!!

เหอซือเหนียน : ลีดเดอร์สู้ๆ!

ในกลุ่มโหวกเหวกโวยวายกันยกใหญ่

เฉินเฟิงยิ้มโดยไม่ได้ตอบกลับอีกและออกจากวีแชต หลังจากเก็บของเสร็จ ก็ดูเวลา กระแรวว ว่าสวี่จิงซิงน่าจะได้ถึงแล้ว จึงลุกเดินออกไปด้านนอก สถานที่ฝึกซ้อมละครเพลงอยู่ที่โรงละครเก่าๆ ขนาดเล็กแห่งหนึ่ง โรงละครนี้ปกติโดนปลดระวางไม่ได้ใช้งานแล้ว หลายปีมานี้ไม่ได้มีการแสดงอย่างเป็นทางการ จึงกลายเป็นสถานที่ฝึกซ้อมของทีมละครจำนวนมาก

ตรงประตูด้านหลังติดกับลานจอดรถ นอกประตูมีต้นแปะก๊วยเรียงเป็นแถว ใบแปะก๊วยกลายเป็นสีเขียวอ่อนๆ แล้ว ใต้ต้นแปะก๊วย มีकुณตาฝ้าประตูนั่งอยู่คนหนึ่ง เขาใส่แว่นตาอ่านหนังสือพิมพ์อยู่

เฉินเฟิงใส่หมวกกับหน้ากากอนามัยเรียบร้อยยืนอยู่บนขั้นบันได ตัวฟังประตูเล็กน้อยพาลงเลื่อนดูข่าวในโทรศัพท์มือถือ ไม่นานที่หลังจากนั้น ด้านหลังก็มีคนเอ่ยทักทาย

"เฉินเฟิง ยังไม่กลับเหรอ"

เขาหันกลับไปและยิ้มอย่างสุภาพ "อืม รอคนอยู่"

คนที่เดินผ่านมาคือเซวียฮุย นางเอกละครเพลงครั้งนี้ บทโวยวายครั้งก่อนที่สวี่จิงซิงตอบทำให้เขาบนเครื่องบินก็คือบทที่เธอแสดง เซวียฮุยเป็นนักแสดงละครเพลงมืออาชีพ จบจากสถาบันดนตรีร่วมสมัยปักกิ่ง ร้องเพลงได้เพราะมากเป็นพิเศษ แถมยังเป็นคนสวยอีกด้วย หน้าตาดี สมฐานะ เป็นนักแสดงหญิงที่มีชื่อเสียงที่สุดในวงการละครเพลงปัจจุบัน

ก่อนหน้านี้เซวียฮุยได้ยืนยันว่าตัวเองต้องเล่นคู่กับนักร้องชื่อดังที่อยู่ในกระแสก็รู้สึกไม่ค่อยพอใจเท่าไรนัก คนอย่างพวกเธอให้ความสำคัญกับฝีมือและคุณภาพมากที่สุด เธอกังวลว่าจะกระทบต่อชื่อเสียงของตัวเอง จนกระทั่งเธอได้ชมละครพูดเรื่องบ้าก็บ้าจะได้พบเฉินเฟิงในงานเลี้ยง

ที่ผู้กำกับอวี่ลิ่งเหมย์จัดขึ้น จึงได้รู้ว่าตัวเองใจแคบเกินไป

เธอได้เล่นบทคู่รักกับเฉินเฟิงในละครเพลง บทราชาที่เฉินเฟิงแสดง เธอทั้งรักและแค้นจนถอนตัวไม่ขึ้น ในวงการละครเพลงหาคนที่หน้าตาดี แบบเฉินเฟิงแทบจะไม่ได้ ทุกครั้งเวลาเซวียฮุ่ยแสดงมักรู้สึกที่ตัวเองหลงใหลไปกับอารมณ์ความรู้สึกที่ลุ่มลึกของเขา เขาทั้งหล่อและน่ารักลุ่มหลงแบบนี้ ใครจะต้านทานไหว

แต่พอฝึกซ้อมเสร็จ สายตาของเขาก็เหลือเพียงความเย็นชา แม้แต่รอยยิ้มก็ยังดูห่างเหิน

บางครั้งเซวียฮุ่ยตั้งใจไปคุยเล่นกับเขา แต่จนถึงตอนนี้ละครเพลงของพวกเขาก็จะเปิดรอบแสดงอยู่แล้ว เธอก็ยังไม่ได้แม้แต่วีแชตของเฉินเฟิง จะมากหรือน้อยเธอก็รู้สึกน้อยใจอยู่บ้าง

เมื่อเห็นเขารออยู่ตรงนี้ เซวียฮุ่ยจึงไม่รีบร้อนกลับบ้าน เธอยื่นข้างๆ เขาและขำเลี้งมองออกไปด้านนอกพร้อมหยิบบุหรี่ยี่ห้อออกมาจากกระเป๋าใบเล็กหนึ่งซอง เคาะออกมาจนหนึ่งพลงยืมแล้วยื่นไปให้เขา

เฉินเฟิงส่ายหน้า "ขอบคุณ ผมไม่สูบ"

เซวียฮุ่ยแปลกใจ "สมัยนี้ยังมีผู้ชายที่ไม่สูบบุหรี่อีกเหรอ"

เขายิ้มอ่อนๆ "เลิกแล้ว"

สองปีที่กลับมาใช้ชีวิตใหม่บุหรี่ยี่ห้อขาดมือ ต่อมาเมื่อพบกับสวีไฉชิง สาวน้อยยังไม่บรรลุนิติภาวะ ชอบตามติดเขา หากได้กลิ่นบุหรี่ยี่ห้อตัวเขาจะไม่ได้ หลังจากนั้นเขาจึงเลิกสูบ

เซวียฮุ่ยเลิกคิ้วและเอนตัวฟังไปด้านหลังเล็กน้อย แผ่นหลังพังกับกรอบประตู ยืนเผชิญหน้ากับเขา มือคิบบุหรี่ เธอสวมเสื้อโค้ตกันลม ผมเป็นลอน ใบหน้าละเมียดละไม ดูแล้วมีสไตล์

"ได้ยินพี่อวี่บอกว่านายเขียนเพลงประกอบละครเสร็จแล้ว"

เขาไม่ได้เงยมอง มือยังคงเลื่อนโทรศัพท์มือถือถืออยู่ "อืม"

เซวียฮุ่ยพนันว่าบุหรี่ยี่ห้อออกมา "ส่งให้ฉันฟังบ้างสิ"

เงินเฟิงได้กลิ่นควันบุหรี่ในอากาศก็ขมดคิ้วเล็กน้อยอย่างไม่เป็น
ที่สังเกต "เดี่ยวออนไลน์ก็ได้ฟังแล้ว"

เซวียฮุยเห็นท่าที่เย็นชาของเขาก็ยิ้มพลาถอนหายใจ จู่ๆ ก็ประชิด
เข้ามาถามว่า "เงินเฟิง คุณไม่ชอบผู้หญิงเหรอ"

จากความเข้าใจของเธอที่มีต่อเขา เธอรู้สึกว่าการเงินเฟิงต้องตกใจ
จนถอยหลังเมื่อเธอประชิดเข้าไปอย่างกะทันหันเหมือนกับชายหนุ่มที่
อ่อนประสบการณ์ในด้านความรัก คิดดูแล้วก็น่าตลกดี

แต่ปรากฏว่าเขากลับไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองใดๆ ยังคงยืนฟังประตู่
อย่างสบายๆ อยู่ตรงนั้น สายตาที่เขามองเธอไม่ต่างอะไรกับสายตาที่มอง
คุณตาผู้เฒ่าประตู่ด้านนอก

นี่ทำให้เธอหมดคำพูดสุดท้าย ไปเลย

เขาเก็บโทรศัพท์มือถือ สายตาที่อยู่ใต้ปีกหมวกเล็กน้อยนั้นดูห่างเหิน
และไร้ความรู้สึกใดๆ เขาพูดกับเธอด้วยน้ำเสียงเรียบๆ

"ผมชอบผู้หญิง แต่ผมไม่ได้ชอบคุณ"

เซวียฮุย "..."

เขาทำจนเธอเกือบโมโหตายแล้ว

ทันใดนั้นรถมาเซราตีสี่ล้อก็ขับเข้ามาจากประตูโรงละครช้าๆ ไม่รู้
ว่าเธอตาผาดหรือเปล่า จู่ๆ เธอก็รู้สึกว่สายตาของเงินเฟิงอ่อนโยนขึ้นมา
อย่างฉับพลัน แล้วยังพูดกับเธออย่างสุภาพ

"ไปก่อนนะ"

จากนั้นเขาก็เดินลงบันไดไป

เซวียฮุยมองจากไกลๆ ก็เห็นเขาเปิดประตูเข้าไปนั่งตรงที่นั่งข้าง
คนขับ แม้จะไกลจนมองไม่เห็นไม่ชัด แต่พอมองผ่านกระจกหน้าต่างตอนรถ
แล่นจากไปเหมือนจะเห็นผู้หญิงคนหนึ่ง

คุณตาที่อ่านหนังสือพิมพ์วิ่งซอยเท้าถึง ไปที่ประตูเพื่อเก็บค่าจอดรถ
สวิตช์จึงลดกระจะกรถลงครึ่งหนึ่ง "คุณตาคะ หนูเพิ่งขับเข้ามา ยังไม่ได้

จอดคะ"

คุณตาบอกว่า "ก็ต้องจ่ายเงินเหมือนกัน! นี่เป็นลานจอดรถของโรงละคร รถส่วนตัวห้ามเข้า!"

เงินเฟิงยื่นธนบัตรห้าหยวนให้สวีใจชิง รู้สึกขำเล็กน้อย "ให้เขาไปเถอะ" พอให้เงินเสร็จ คุณตาถึงยอมปล่อย

รถค่อยๆ ขับเข้าเส้นทางหลัก เงินเฟิงถอดหมวกกับหน้ากากอนามัยออก เอียงศีรษะมองสาวน้อยที่ตั้งใจขับรถ เธอเม้มปากเล็กน้อย สีหน้าดูมีสมาธิ แม้ว่าขับรถต้องมีสมาธิ แต่เงินเฟิงรู้สึกว่าเหมือนเธอจะแข็งๆ ดูอารมณ์ไม่ค่อยดีนัก

ผ่านไปสักพักเหมือนสวีใจชิงจะรู้สึกว่าไอตอลแอบมองอยู่ จึงหันไปยิ้มอย่างน่ารัก "พี่ มีอะไรหะคะ"

เงินเฟิงมองตาเธอ "มีเรื่องอะไรไม่สบายใจหรือเปล่า"

สวีใจชิงส่ายหน้าติดๆ กัน "เปล่าค่ะ!"

เงินเฟิงหรีตา น้ำเสียงเคร่งขรึมเล็กน้อย "ไม่ถามฉันว่าฝึกซ้อมเหนื่อยหรือเปล่า ไม่ถามด้วยว่าเย็นนี้จะกินอะไร"

สวีใจชิงร้อง "อ้อ" จากนั้นก็ถามว่า "พี่คะ วันนี้พี่ฝึกซ้อมเหนื่อยไหมคะ เย็นนี้อยากกินอะไรไหมคะ"

เงินเฟิง "..."

เขายืนมือไปลูบศีรษะเธออย่างรู้สึกขำเล็กน้อย "เป็นอะไรกันแน่"

ข้างหน้าเป็นไฟแดง สวีใจชิงเหยียบเบรกอย่างเงิบๆ เอาคางเกยไว้บนพวงมาลัยนั่งอยู่หลายวินาที นานสักพักใหญ่จึงพูดขึ้นอย่างไ้เร็วแรง "ไม่มีอะไรค่ะ แค่รู้สึกไม่ค่อยอยากพูดเท่าไร"

แม้จะพูดเช่นนี้ แต่เงิบไปไม่ถึงห้าวินาที เธอก็หันใบหน้าเล็กๆ ของตัวเองไปทางอื่นและทำปากขมุขมิบ แอบชำเลื่องมองเขาหนึ่งที่ พิมพ์เหมือนเสียงยุง

"พี่คะ ผู้หญิงที่ยืนคุยกับพี่เมื่อกี้คือใครหะคะ"

เฉินเฟิงไต่ยีนไม่ขัด "อะไรนะ"

ข้างหน้าไฟเขียวแล้ว สวีโจซิงนั่งตัวตรง ตามองตรงไปข้างหน้า สีหน้าหนักแน่น "เปล่าค่ะ! พี่ เย็นนี้กินปลาน้ำแดงกันไหมคะ"

ผ่านไปนานก็ได้ยินเสียงหัวเราะที่คลุมเครือของไอตอลดั่งขึ้นข้างๆ

แก้มของสวีโจซิงโดนนิ้วมือนุ่มๆ จิ้มเข้าให้

เธอสะบัดหน้าเล็กน้อย "ทำอะไรคะ!"

รอยยิ้มซ่อนอยู่ที่ริมฝีปากของเฉินเฟิง "ที่แท้เด็กน้อยก็กำลังโมโหอยู่นี่เอง"

สวีโจซิงรู้สึกว๊าใจตัวเองร้อนผ่าวขึ้นมา "เปล่าสักหน่อย! พี่อย่ากวนเวลานฉันขั้บรตสิคะ!"

เฉินเฟิงว่า "ผู้หญิงคนนั้นเป็นนางเอกละครเพลง เมื่อกี้เธอก็แค่ถามอะไรฉันนิดหน่อย อยากฟังไหมล่ะ"

สวีโจซิงก็เอ่ยขึ้น "เส้นทางพันห่มันสั้น! ความปลอดภัยมาเป็นอันดับแรก! ขั้บรตไม่ตามกฎจรรยา! คนใกล้ชิดจะเสียน้ำตา! พี่คะ พี่หยุดพูดได้แล้วค่ะ!"

เฉินเฟิงปิดหน้าหัวเราะอย่างอดไม่ไหว

บทที่ 140

สวีใจซิงโดนเขาหัวเราะใส่จนตัวเองร้อนผ่าวไปทั้งตัว

สวรรค์ ฉันทำอะไรลงไป ฉันกำลังหึงเธอ! ฉันมีสิทธิ์อะไรไปหึง!
สวีใจซิง เธอเนี่ยมันยังกำเริบเสิบสานจริงๆ นะ! ฉันเกลียดเธอ!

จนกระทั่งถึงห้องพัก ความแดงและอุณหภูมิร้อนผ่าวบนใบหน้า
ของเธอก็ยังไม่หายไป

สองวันก่อนซู่ม่านเอาปลากะพงขาวให้เธอสองตัว สวีใจซิงหมักแล้ว
แช่ตู้เย็นไว้ วันนี้เอาออกมาทำได้พอดี ขณะออกจากครัวมาหยิบของ เธอ
ก็เห็นเงินเฟื้องน้อยๆ รดน้ำดอกไม้ที่ระเบียง

เขาถอดเสื้อนอกออก เพียงใส่เสื้อชุดด้านในหลวมๆ สวมรองเท้าแตะ
อยู่บ้านที่เธอเพิ่งซื้อใหม่ได้พอดี ในมือถือที่รดน้ำต้นไม้ ท่าทางตั้งใจเย็น
และจดจ่อ เหมือนกำลังทำกิจวัตรประจำวันที่แสนจะธรรมดา

สวีใจซิงมีความรู้สึกที่น่าละอายอย่างหนึ่งขึ้นมาอย่างแปลกประหลาด
เธอรู้สึกเหมือนเธอกับเขาใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันมาเป็นเวลาหลายปีแล้ว

พอย้อนคิดดูอีกที อีกหน่อยไอ้ดอลก็ต้องมีแฟน ต้องแต่งงาน

ถึงตอนนั้นเขาก็จะอยู่กับผู้หญิงอีกคน เธอทำกับข้าว ฉันล้างจาน
เธอกวาดบ้าน ฉันรดน้ำต้นไม้...เฮ้อ ห้ามคิดๆ พอคิดก็ยิ่งปวดใจ

ແຍ່ແລ້ວ ຈົນໄປໃຊ້ເທິງເປັນແປນຄັບມັມໝີມາເປັນແປນຄັບ
ແບບແປນສາວເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງເປັນແປນຄັບແບບແປນສາວມາເປັນ
ແປນຄັບແບບແປນສາວທີ່ບໍ່ຄຳລັງອີກເຮືອເຢີ້ ມັນເຮືອອະໄກກັນ

ໃນໃຈສູ່ໃຈຈິງຮ້ອງໃຫ້ສະອີກສະອີນ ວິງເຂົ້າໄປໃນຄັ້ງແລ້ວສາລາພາພິດ
ກັບພັນ

ຕອນນີ້ເຂົ້າສູ່ດູໄປໄມ້ຮ່ວງແລ້ວ ພ້ອມດ້ວຍກັນເຂົ້າໄປເກີນຂ້າງເສັ້ນ
ຂ້າງນອກກໍມີຕະຫຼົກ ລະມາມາຄຳຄືນທີ່ພັດເຂົ້າມາເຢັນເລັກນ້ອຍ ສູ່ໃຈຈິງໄປປິດ
ຫຼັກຕ່າງ ເຫັນໂອດອາດນັ່ງເກີນເກີນພື້ນທີ່ນຳຜ້າຫຸ້ມຜືນເລັກໆ ໄປໃຫ້ເຂົາ
ຄຸມຂາ

ຜ້າຫຸ້ມມີຂະໜາດນ້ອຍ ດ້ານບັນຍັດກະຕ່າຍຕົວນ້ອຍຫຼາຍຕົວ ເປັນ
ຂອງທີ່ສູ່ໃຈເຢັນເຢັນໃຫ້ເຂົາຕອນເຢັນເກີນເກີນ ເຈັບເຈັບກໍມີລະມາ
ເມື່ອເຂົາເກີນເກີນ ເຂົາເຢັນເກີນ ເຂົາກໍດຶງຜ້າຫຸ້ມຄຸມຂາໃຫ້ເຂົາເກີນເກີນ
ແບ່ງກັນຄຸມເກີນ

ດູເກີນເກີນເກີນເກີນເກີນ ເຈັບເຈັບຍັງເຂັບເຂັບໄປ
ໄກ້ເກີນເກີນເກີນ ດັ່ງນັ້ນທັງຄູ່ຈິງຢູ່ຫຼັກກັນຫຼາຍເກີນ ຫາແທບຈິງຫຼັກກັນ

ສູ່ໃຈຈິງເກີນເກີນເກີນເກີນເກີນ ເກີນເກີນເກີນເກີນເກີນ

ເມື່ອເຫັນເຂົາເກີນເກີນ ສີເກີນເກີນເກີນເກີນ ເກີນເກີນເກີນເກີນເກີນ
ພິດແປກ ໃນໃຈກໍອາດໄດ້ ຮ້ອງໃຫ້ສະອີກສະອີນເກີນ

ທ່ານເຈັບເກີນເກີນເກີນເກີນເກີນ ເກີນເກີນເກີນເກີນເກີນ ເກີນເກີນເກີນເກີນເກີນ
ແລະເກີນເກີນເກີນເກີນເກີນ ເກີນເກີນເກີນເກີນເກີນ ເກີນເກີນເກີນເກີນເກີນ

ດັ່ງນັ້ນທັງຄູ່ຈິງຢູ່ຫຼັກກັນຫຼາຍເກີນ ຫາແທບຈິງຫຼັກກັນ

ເກີນເກີນເກີນເກີນເກີນ ເກີນເກີນເກີນເກີນເກີນ ເກີນເກີນເກີນເກີນເກີນ
ເກີນເກີນເກີນເກີນເກີນ ເກີນເກີນເກີນເກີນເກີນ ເກີນເກີນເກີນເກີນເກີນ

ເຈັບເຈັບເກີນເກີນເກີນເກີນ ເກີນເກີນເກີນເກີນເກີນ ເກີນເກີນເກີນເກີນເກີນ
ເກີນເກີນເກີນເກີນເກີນ ເກີນເກີນເກີນເກີນເກີນ ເກີນເກີນເກີນເກີນເກີນ

ສູ່ໃຈຈິງ "..."

ฟังดูเข้าสี เอาชีวิตฉันให้เธอ

นี่เป็นคำพูดที่เอดอลพูดกับแฟนคลับเธอ!!! สลับสถานะกันไปหมดแล้ว
ฮัลโหล!

ในคำคืนที่จิตใจไม่เป็นสุขนี้ สวีใจจึงได้แสดงให้เห็นโดยสมบูรณ์
แล้วว่าฝีมือการเล่นเกมนของเธอแย่นขนาดไหน แต่ดูเหมือนว่าเงินเฟิงจะ
ไม่ถือสาเลยแม้แต่น้อย เล่นจนเกือบถึงห้าทุ่ม เธอก็อดถามขึ้นไม่ได้

"พี่คะ ยังจะเล่นต่อเหรอ"

เงินเฟิงหันไปดูนาฬิกาบนผนังแล้วจึงลุกขึ้นเก็บจอยสติ๊กและ
ปิดเครื่องเล่นเกม เดิมทีสวีใจซึ่งตั้งใจจะไปส่งเอดอลกลับบ้าน ปรากฏว่า
เขาหันกลับมาอึ้งแล้วถามขึ้น

"ไปดูดาวด้วยกันไหม"

สวีใจซึ่งอึ้ง "ไปที่ไหนคะ"

เขาชี้นิ้วขึ้นไปข้างบน "บนดาดฟ้า"

สวีใจซึ่งย้ายมาอยู่ที่นั่นหลายปี แต่ไม่เคยขึ้นไปบนดาดฟ้า พอได้ยิน
เขาพูดแบบนี้ใจก็เริ่มเต้นรัวขึ้น

สติบอกเธอว่าเธอควรปฏิเสธ เพียงคืนปีนขึ้นไปบนดาดฟ้าดูดาวด้วยกัน
นี่เป็นเรื่องที่ควรทำกับแฟนไม่ใช่เหรอ...

แต่พอรู้ตัวอีกทีเธอก็พยักหน้าไปแล้ว

เงินเฟิงยิ้ม เดินไปหยิบเสื้อนอกบนโซฟาและหยิบเสื้อนอกของเธอ
คลุมบนบ่าเธอด้วย สวีใจซึ่งหตศัระระอย่างเขินอายเล็กน้อย

"ฉันใส่เองค่ะ"

ก่อนเดินออกไป เงินเฟิงหยิบผ้าห่มลายกระต่ายน้อยผืนนั้นไปด้วย

ลิฟต์ตรงขึ้นสู่ชั้นบนจนถึงชั้นที่ยี่สิบ ประตูดาดฟ้าแค้สีกลองไว้มิดล็อก
ขณะเปิดประตูลมเย็นก็พัดโชยเข้ามา

สวีใจซึ่งหตคอ เงินเฟิงยื่นมือไปดันประตูไว้ รอให้เธอเข้าไปก่อน

แล้วจึงค่อยๆ ปิดเบาๆ

ท้องฟ้าในคืนฤดูใบไม้ร่วงดูสวยและกระจ่างตาอย่างยิ่ง

ข้างบนเห็นพระจันทร์ครึ่งเสี้ยว มีหมอกจางๆ ดาวไม่นับว่าเยอะเท่าไรกระจายตัวอยู่ในฉากยามค่ำคืนกะพริบระยิบระยับ ไม่รู้ว่าใครเอาลังไม่มากองไว้ที่นี้ สามารถใช้เป็นม้านั่งได้พอดี

รอบข้างเงียบสงบมาก สวีใจชิงชะเง้อมองดาว จู่ๆ ก็นึกถึงหลายปีก่อน ตอนยังทำรายการไอดอลรุ่นใหม่ คินนั้นเธอนั่งดูดาวบนชั้นบันไดกับไอดอลเหมือนกัน คินนั้นไม่มีดาวแต่แสงจันทร์สวยมาก

คินนั้นเขาพูดกับเธอว่าเขาจะลองดู ลองรักเวทีนี้ดูอีกสักครั้ง

ดังนั้นตั้งแต่ครั้งนั้นเขาก็อยู่ในวงการบันเทิงต่อมา

ถ้าอย่างนั้นตอนนี้เขากลับมารักเวทีอีกครั้งแล้วหรือยัง

น่าจะนะ

รอยยิ้มบนใบหน้าเขามีมากขึ้น ดวงตาก็ก็น่าประทับใจมากขึ้น เขาค่อยๆ กลายเป็นสิ่งที่อ่อนโยนที่สุด สวยงามที่สุดในความทรงจำของเธอ

เธอดีใจจริงๆ

เหมือนเขาจะรู้สึกตัวว่าเธอมองอยู่ เฉินเฟิงจึงหันมามองและถามเสียงอ่อนโยน "กำลังดูอะไร"

เธอทำหน้าแหงๆ พลังหัวเราะ "ดูฟีนะสิ"

เฉินเฟิงรู้สึกขำเล็กน้อย "ฉันพาเธอมาดูดาวไม่ใช่หรอ"

สวีใจชิงเถียงอย่างหนักแน่น "ก็ดาวไม่น่าดูเท่าฟีน"

เฉินเฟิงหัวเราะเล็กน้อย ยกมือขึ้นกระชับผ้าห่มผืนเล็กที่ห่มบนไหล่เธอ ก้มหน้าจัดคอเสื้อให้และพูดเสียงเบา

"ดาวน่าดูที่สุดแล้ว"

สวีใจชิงไม่ยอมแพ้ "ฟีน่าดูที่สุด!"

เขาเอาผ้าห่มผืนเล็กห่อตัวเธอไว้ ปลายนิ้วมือบังเอิญลูบผ่านคางเธอ ในน้ำเสียงแผ่วรอยยิ้มที่อ่อนโยน "โอเค น่าดูหมดก็แล้วกัน"

เธอทำปากจู๋ อวยเขาด้วยเสียงเล็กๆ ไม่ยอมหยุด "ไม่สักหน่อย พี่นาดูที่สุด ดาวนาดูเป็นอันดับสอง ดาวสองประกายได้ก็เพราะพี่!"

เงินเฟิงยิ้ม เอามือลูบผมหน้าม้าเธอที่โดนลมพัดจนยุ่ง "เธอยังไงก็อย่างนั้น"

สวี่ใจชิงหน้าแดงอีกแล้ว

เธอเหม่ปากและเก็บสายตาที่วาวุ่นกลับไปมองท้องฟ้ายามค่ำคืนแทน

เฮ้อ การอ่อยที่มองไม่เห็นด้วยตาเปล่าแบบนี้ น่ากลัวที่สุด ฉันเกือบโดนไอดอลอ่อยจนเสียสติไปแล้ว ถ้าเป็นแบบนี้ต่อไปเกิดวันไหนฉันด้านทานต่อไปไม่ไหวจะทำยังไง

น่ากลุ้มใจจริงๆ

หลังจากสถานะประธานเล็กสวี่ถูกเปิดเผยออกไป ยอดรับชมรายการถ่ายทอดสดโฉมใหม่ของดาราก็สร้างสถิติสูงสุดครั้งใหม่ เจิ้งเจียหลันถอนตัวไปแล้ว ทีมงานรายการจึงหาศิลปินหญิงอีกคนมาแทนที่ แม้ว่าเมื่อพิจารณาจากในตอนนี้ คนที่ได้อันดับหนึ่งในที่สุดก็น่าจะเป็นเงินเฟิงไม่ผิดจากนี้ แต่ตอนนี้รายการเป็นที่พูดถึงอย่างกว้างขวางและเป็นที่นิยมอย่างสูง ต่อให้ไม่ได้ใครตาเดินชมแดงแพชั่นวิก ก็ได้โชว์ตัวในรายการนี้ก็นับว่าคุ้มค่าแล้ว

ตอนนี้ทุกคนต่างรู้แล้วว่าสวี่ใจชิงเป็นประธานเล็กของเงินชิง ไม่ว่าจะเป็นในรายการถ่ายทอดสดหรือในเวลาส่วนตัวต่างก็เคารพและสุภาพกับเธอทั้งนั้น ไม่กล้าเล่นลูกไม้อะไรกับเธออีก

เมื่อนึกถึงชะตากรรมของเจิ้งเจียหลัน แม้ว่าทุกคนไม่ได้พูด แต่ในใจต่างรู้สึกว่าเรื่องนี้มากกว่าครั้งต้องเกี่ยวกับสวี่ใจชิง

ดูจากที่เธอพยายามปกป้องเงินเฟิง การไม่จัดการเจิ้งเจียหลันให้ตายคามือก็นับว่าปรานีแล้ว

แผนกประชาสัมพันธ์ของเงินชิงตามหาความจริงจากเบาะแส

ของแอ็กเคานต์ปล่อยข่าวเหล่านั้น สุดท้ายก็ตามไปจนพบตัวเจิ้งเจียหลัน หลังจากรายงานสวี่เจิงแล้วเธอก็กลับไม่ได้พูดอะไร ได้แต่กำชับให้พวกเขาส่งคนไปจับตาดู ถ้ามีความเคลื่อนไหวอะไรให้รีบรายงานเธอทันที

รายการถ่ายทอดสดออกอากาศได้ไม่กี่ตอน กระแสของเงินเฟิงที่ก่อนหน้านี้ตกลงไปก็กลับคืนสู่จุดสูงสุดอีกครั้ง ต่อมาในช่วงปลายเดือนละครเพลงก็เริ่มขายบัตรเข้าชมละคร ส่วนเพลงประกอบละครราชากับดอกกุหลาบก็ออนไลน์ไปทั่วอินเทอร์เน็ต

นี่เป็นเพลงแนวนิทานสโตร์เพื่อฝันดาร์ๆ ที่ไม่เหมือนกับที่ผ่านๆ มา มีความยาวแปดนาที เมื่อเปรียบเทียบกับเวอร์ชันอัดเสียง ความจริงแล้วเหมาะกับการถ่ายทอดบนเวทีแบบสดๆ มากกว่า

ทันทีที่ออนไลน์ก็ครองอันดับหนึ่งในชาร์ตเพลงใหญ่ๆ บรรดาเฟิงเจิงต่างบอกว่า 'ทำถึงเหมือนเดิม'

ชาวเน็ตจำนวนไม่น้อยต่างประทับใจกับเพลงใหม่ที่ไม่ค่อยได้ฟังแบบนี้ หลังจากได้ฟังแล้วก็รู้สึกสนใจละครเพลงที่กำลังจะเปิดแสดงอย่างมาก

ตอนนี้ละครพูดเรื่องบ้าก็บ้าจะปกติแสดงสองถึงสามเดือนต่อครั้ง แต่ละครเพลงแสดงติดต่อกันสามวัน ไม่ชนกับการเดินทางไปแสดงตามที่ต่างๆ ของละครเพลง แต่พอเป็นเช่นนี้กำหนดการของเงินเฟิงก็แน่นมาก

ทั้งต้องถ่ายทำรายการถ่ายทอดสด แถมต้องเดินทางไปแสดงตามที่ต่างๆ บางครั้งยังต้องทำงานฟรีเซ็นเตอร์ ถ่ายนิตยสาร และเข้าร่วมการแสดงคอนเสิร์ตต่างๆ อีก แต่ละสัปดาห์กำหนดการแน่นจนแทบไม่มีเวลาพักผ่อน

เวลายื่นกำหนดการให้เขาแต่ละครั้ง อู๋จื่อวินเองก็ยิ่งรู้สึกผิด กลัวว่าเงินเฟิงจะปฏิเสธงานฟรีเซ็นเตอร์กับการถ่ายนิตยสารต่างๆ ทุกคนก็ได้แต่ส่งสัญญาณลบๆ พร้อมเหตุผลที่ว่า 'ทุนสำหรับแต่งภรรยา!'

เงินเฟิง "..."

จากนั้นเขาก็รับหมด

อู๋จื่อวันนับนิ้วดู รู้สึกว่าถ้ากำหนดการเป็นเช่นนี้ต่อไป อีกแค่ไม่นาน เงินเฟิงก็น่าจะขอบคุณใหญ่กลับไปเป็นภรรยาที่บ้านได้แล้ว

เนื่องจากมีเพลงประกอบละครที่ชื่อเดียวกับละครเพลงราชากับ ดอกกุหลาบปล่อยออกมาอุ่นเครื่องก่อน ทำให้ละครเพลงได้รับกระแสความนิยมมากในการแสดงรอบปฐมทัศน์ ละครเพลงประเภทนี้หาดูยากแบบนี้ดึงดูดคนมากกว่าละครพูดเรื่องบ้าก็บ้าจะก่อนหน้านี้ หลังจากชาวเน็ตส่วนใหญ่ได้ฟังเพลงที่เงินเฟิงร้องต่างก็รู้สึกว่าจะต้องไปฟังที่หน้าเวทีจริงๆ อีกสักรอบ

แต่บัตรเข้าชมละครเพลงหายากมาก บรรดาเฟิงเจิงเหมือนคนเสียสติไปแล้ว พวกเธอแย่งกันจนบัตรหมดเกลี้ยงทุกรอบ

มีชาวเน็ตบางส่วนพูดล้อเล่นว่า 'แค่มีชื่อเงินเฟิงก็เป็นตัวเรียกแขกได้แล้ว ฉันแนะนำว่าถ้าผู้กำกับคนไหนเอาเขาไปเล่นหนึ่ง รับรองว่ายอดจำหน่ายตั๋วระเบิดแน่นอน'

เงินเฟิงเก็บบัตรแถวหน้าไว้ให้สัวี่เจิงทุกครั้ง แต่ปรากฏว่าสัวี่เจิงไปดูแลการแสดงรอบปฐมทัศน์เพียงครั้งเดียว หลังจากนั้นพอเงินเฟิงให้บัตรเธอก็ เธอปฏิเสธ

เธอไม่อยากดูโอดอลกอดๆ หอมๆ ประคองสาวสวยบนเวทีจริงๆ ตอนนั้นเธอเปลี่ยนสถานะเป็นแฟนคลับแบบแฟนสาวที่บ้าคลั่งไปแล้ว! อยู่ดีๆ เกิดบ้าจี้ขึ้นมา เธอไม่แน่ใจว่าตัวเองจะทำเรื่องอะไรที่ไม่เข้าร่องเข้ารอยออกมาหรือเปล่า!

เมื่อเทียบกับละครพูดก่อนหน้านี้ ละครเพลงครั้งนี้ให้ความสำคัญกับความน่าชมบนเวทีและการแสดงอารมณ์ความรู้สึกอย่างละเอียดมากกว่าให้ผู้ชมหน้าเวทีได้สัมผัสกับความสามารถในการร้องของเงินเฟิงได้อย่างแท้จริง

หลังจากการแสดงรอบปฐมทัศน์จบลง เรื่องที่เกี่ยวกับการแสดงของเขาก็ขึ้นฮอตเสิร์ชทั้งหมด

'เมื่อเทียบกับแต่ก่อน เขาจับอารมณ์ความรู้สึกได้แม่นยำมากขึ้น
สายตาถ่ายทอดออกมาได้น่าชมเชย'

'ความสามารถในการร้องสุดยอดเยี่ยมจริงๆ ไม่เสียทีที่เป็นตัวท็อปรุ่นใหม่
ในวงการดนตรีจีน อยากชมคอนเสิร์ตของเขาบ้างแล้ว ได้ยินว่าเขา
เต็มแก่งสุดยอด'

'เป็นนักแสดงที่มีพรสวรรค์จริงๆ ประสบการณ์การแสดงละครพูด
หนึ่งปีมานี้ทำให้เขาโดดเด่นกว่าศิลปินที่โลดแล่นอยู่ในละครหรือหนัง
พวกนั้นซะอีก'

'มีคนที่มีความสามารถรอบด้านแบบนี้ได้ยังไง โอ้มายก๊อด! ทั้งร้องเก่ง
เต้นเก่ง และแสดงเก่ง ที่สำคัญที่สุดคือเขาดันหล่อเบอร์นี้ด้วย! จู่ๆ ฉันก็
เข้าใจแล้วว่าทำไมคุณหนูอย่างสวีจิงถึงได้ชอบเขาขนาดนี้'

คำชมในออนไลน์พรุ้งพรุ้งออกมาไม่หยุด แต่เงินเฟิงกลับมีสภาพจิตใจ
นิ่งสงบเช่นเดิม ต่อให้ในขณะที่อู่จื่ออวั้นยื่นบทภาพยนตร์สองสามเล่ม
มาตรงหน้าเขาอย่างตื่นเต้นดีใจ เขาก็ยังคงมีท่าทางเงิบๆ เหมือนเดิม

"ผู้กำกับจางเลยนะ! หน้าใหม่ของผู้กำกับจาง! พระเจ้า เงินเฟิง นาย
จะดังแล้ว! ใหม่ๆ นายจะดังขึ้นกว่าเดิมอีก! นายจะโกอินเตอร์แล้ว!"

เงินเฟิง "..."

อู่จื่ออวั้นเดินวนอยู่ที่เดิมอย่างตื่นเต้น " 'สุภาพบุรุษหมายเลขหนึ่ง!'
สุภาพบุรุษหมายเลขหนึ่ง หน้าใหม่ของผู้กำกับจาง! เขาเป็นฝ่ายยื่นไมตรี
มาเองเลยนะ! นายให้ฉันใจเย็นก่อนนะ ฉันต้องใจเย็นก่อน!" อู่จื่ออวั้น
พูดพร้อมกับหย่อนก้นนั่งลงข้างๆ และเขย่าแขนเขา "ห้ามไม่รับเลยนะเรื่องนี้!
ถ้านายปฏิเสธเรื่องนี้ ฉันจะสู้ยิบตากับนาย!"

เงินเฟิงไม่ได้สนใจเขา ปล่อยให้เขาสงบสติอารมณ์ก่อน แล้วจึงหยิบ
บทภาพยนตร์ขึ้นมาเปิดดู

นี่เป็นบทภาพยนตร์กำลังภายใน เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับความเปลี่ยนแปลง

ในราชสำนักและการต่อสู้แย่งชิงแผ่นดิน

อู่จื่ออวี่นรอเงินเฟิงพลิกดูบทภาพยนตร์จนเสร็จจึงเดินเข้ามาอีกครั้ง คราวนี้เขาสงบลงมากทีเดียว เพียงแค่ซ่อนความตื่นเต้นดีใจไว้ไม่อยู่

"เป็นไงบ้าง"

เงินเฟิงมองไปที่บทภาพยนตร์อีกสองเล่มที่อู่จื่ออวี่นโยนไว้ข้างๆ
"แล้วสองบทนั้นล่ะครับ"

อู่จื่ออวี่นว่า "ผู้กำกับจ้างส่งบทมาแล้วทั้งที่ นายยังจะดูเรื่องอื่นไปทำไม!"

แม้จะพูดเช่นนั้น แต่ภายใต้สายตาที่เย็นชาของเงินเฟิง อู่จื่ออวี่นก็ส่งบทภาพยนตร์ให้เขาอย่างเชื่องช้า

บทภาพยนตร์เล่มที่สองเป็นของผู้กำกับชื่อดังเช่นกัน เขาเป็นผู้กำกับมือทองของภาพยนตร์แนวทำเงิน เป็นตัวท็อปของชาร์ตยอดจำหน่ายตัวภาพยนตร์ในแต่ละปี

อู่จื่ออวี่นพูดอยู่ข้างๆ "เรื่องนี้ก็ไม่เลว! ยอดจำหน่ายตัวพันล้านหยวน เป็นของแน่แท้ยิ่งกว่าตะปูที่ตอกฝังลงบนแผ่นไม้* แต่เมื่อเทียบกับผู้กำกับจ้างแล้ว ยังไงก็ต้องเลือกผู้กำกับจ้างอยู่ดี!"

เงินเฟิงหยิบบทภาพยนตร์เล่มที่สามขึ้นมาดูต่อ

อู่จื่ออวี่นว่า "เฮ้ย เรื่องนี้ไม่ไหว ผู้กำกับเล็กๆ ทำหนังแนวอาร์ต ไม่มีชื่อเสียง ยอดจำหน่ายตัวก็ไม่ดี ไม่เคยได้รางวัล ยังบอกฉันอีกว่าเตรียมทำหนังมาตั้งห้าหกปี อะไรๆ ก็ยังไม่เข้าที่เข้าทาง แต่ผู้กำกับคนนี้สนิทกับอาจารย์เหวิน นายสนิทกับอาจารย์เหวินอยู่เนี่ย ฉันก็เลยไม่กล้าปฏิเสธจริงๆ นายดูผ่านๆ ก็พอ ถ้าอาจารย์เหวินเกิดมาหานายเป็นการส่วนตัว นายห้ามตอบตกลงนะ"

เงินเฟิงเปิดหน้าแรก

ด้านบนมีตัวอักษรสีดำหนาเขียนชื่อเรื่องไว้ว่า

* ตะปูที่ตอกฝังลงบนแผ่นไม้ หมายถึงเรื่องราวที่ได้ตัดสินใจไปแล้วไม่สามารถแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงได้อีก

'ความว่างเปล่า'

ข้างๆ เขียนอธิบายกำกับไว้บรรทัดหนึ่งว่า

'ฉันเดินผ่านโลกมานับร้อยพันปี สุดท้ายในใจเหลือเพียงความว่างเปล่า'

ความว่างเปล่า

บทที่ 141

อุจื้ออวี่นไปซงกาแฟกลับมาถ้วยหนึ่ง เห็นเงินเฟิงยังอ่านบทเรื่อง
ความว่างเปล่าอยู่ ในใจก็เริ่มมีลางสังหรณ์ไม่ดีบางอย่าง

สีหน้าเงินเฟิงยังคงนิ่งสงบเหมือนเดิม แต่อุจื้ออวี่นรู้สึกว่สายตา
ของเขาเหมือนมีอะไรบางอย่างผิดปกติไป ดวงตาที่เดิมทีก็ลุ่มลึกเหมือน
ทะเลอยู่แล้ว ตอนนี้อย่างเหมือนตกเข้าสู่ห้วงน้ำวนสีดำมืดอะไรสักอย่าง
โดนดูดลงไปจนไม่สามารถถอนตัวขึ้นมาได้ ดูมีสมาธิจนใจลอย

อุจื้ออวี่นเริ่มรำร่องในใจ จบแล้ว มันจบแล้ว!!!

จริงดังคาด หลังจากนั้นเงินเฟิงก็เงยหน้าพูดว่า "ผมอยากพบผู้กำกับ
คนนี้น้อย"

อุจื้ออวี่นเกือบจะเล่นบทเส้นเลือดหัวใจอุดตันตายให้เขาดูแล้ว

เขาไม่ดื่มกาแฟแล้ว กระตุกแขนเสื้อเงินเฟิงและร้องให้อ้อนวอน
"อาเฟิงเอ๋ย ลูกชายเอ๋ย เจ้านายเอ๋ย นายฟ่งฟู่ผู้สัักประโยคเถอะนะ อย่ามัวแต่
เดินทางอ้อมโอเคไหม นายอยากไปเล่นละครพูด ฉันท้ไม่ได้ว่อะไร นาย
รับละครเพลง ฉันท้ปล่อยให้นายรับ แต่สิ่งท้วางอยู่ตรงหน้านายในตอนน้
มีท้ทั้งเส้นทางสว่างไสวกว้างใหญ่กับสะพานไม้ท้ทั้งอันตรายและยากลำบาก
ยังงิ่ นายก็ต้งเดินเส้นทางน้ ทำไมกลับไปเลือกสะพานไม้ เป็นเพราะ

ผู้กำกับจางไม่โด่งดังหรอก ยอดจำหน่ายตั๋วหนังพันล้านหยวนไม่เข้ายวน
 เหมอ ทำไมต้องเลือกบทที่ไร้ชื่อเสียงไร้ผลประโยชน์แบบนี้ล่ะ!"

เฉินเฟิงมองเขาสักครู่

อู๋จื้ออวี่นถูกมองจนขนลุก จึงปล่อยมือจากเฉินเฟิงโดยไม่รู้ตัว

เฉินเฟิงยิ้มและพูดอย่างสงบมากกว่า "ผมเข้ามาในวงการนี้ไม่เคย
 ต้องการแสวงหาชื่อเสียงและผลประโยชน์"

อู๋จื้ออวี่นพยักหน้า "ฉันรู้! เป็นเพราะความรักความชอบ! เพราะ
 ความฝัน! แต่ความฝันกับผลประโยชน์ก็ไม่ขัดกันนี่นา เป็นสถานการณ์แบบ
 วิน-วินได้นี่! นายลองดูบทของผู้กำกับจางบทนี้ดู ความเป็นไปในราชสำนัก
 เลห์เพทบุยายยากนักที่จะมองเห็นได้ชัด! ความขัดแย้งในแว่นแคว้นที่
 เป็นอันตรายรอบทิศ! เลือดร้อนขนาดนี้ ชับซ้อนขนาดนี้ ทำทนายฝีมือ
 การแสดงขนาดนี้! นายไม่สนใจเลยเหรอ"

เฉินเฟิงพยักหน้า "ไม่เลวจริงๆ น่าสนใจ"

อู๋จื้ออวี่นอ้าปากค้างมองเขา

เฉินเฟิงก้มหน้า สายตามองไปที่คำว่า 'ความว่างเปล่า' คำนี้ "อ่านบท
 เล่มนี้แล้วหรือยังครับ"

พูดตามตรง อู๋จื้ออวี่นยังไม่เคยอ่านจริงๆ เพราะไม่เข้าตาเขาแม้แต่บ่อย
 จึงได้แต่สายหน้าอย่างเขินๆ

เฉินเฟิงหัวเราะเบาๆ แล้วพูดว่า "บทนี้พูดถึงโรคซึมเศร้า"

อู๋จื้ออวี่นอึ้งแล้วมองเฉินเฟิงตาค้าง ไม่รู้ว่าเกี่ยวอะไรกับอีกฝ่าย แต่
 เฉินเฟิงกลับไม่ได้พูดอะไรเพิ่มเติมอีก เพียงกำชับเสียงเรียบ

"นัดเวลาผู้กำกับคนนี้ให้ผมหน่อยเถอะครับ"

เรื่องที่เฉินเฟิงตัดสินใจแล้วไม่เคยเปลี่ยนแปลงได้

อู๋จื้ออวี่นรู้สึกทึ่งว่าหัวใจตัวเองมีเลือดไหลออกมา เขาเดินจากไปด้วย
 สีหน้าเจ็บปวดและโมโห

ไม่นานหลังจากนั้นเงินเฟิงก็ได้พบกับผู้กำกับเรื่องความว่างเปล่าที่ร้านน้ำชา

สถานการณ์ต่างจากที่เงินเฟิงจินตนาการไว้เล็กน้อย อีกฝ่ายเป็นชายสูงวัยร่างอ้วนเตี้ย ใส่เสื้อกันลมสีเทา ใส่หมวกนักล่าสัตว์ พอยิ้มที่ตาก็หายไปหมด ดูอ่อนโยนและเข้าถึงง่าย

หลังจากเข้าประตู่มา เขาก็ถอดถุงมือหนัง หลังจากถุงมือก็ยื้มแล้วยื่นมาจับมือกับเงินเฟิง "สวัสดีจ้ะ ฉันชื่อเถิงเหวิน"

เงินเฟิงยิ้มอย่างสุภาพ "สวัสดีครับ ผมชื่อเงินเฟิง"

เถิงเหวินนั่งตรงข้ามเงินเฟิงอย่างมีมารยาท มองเขาและพูดด้วยสายตาเป็นประกาย "ฉันตามหานายมานานแล้ว"

เงินเฟิงอึ้งไป "เมื่อก่อนคุณรู้จักผมหรือครับ"

เถิงเหวินโบกมือ ตีหมาคำหนึ่งแล้วพูดว่า "ไม่รู้จักจ้ะ ฉันรู้จักนายเมื่อหลายเดือนก่อนตอนไปเยี่ยมบ้านอาจารย์เหวิน แต่นายเป็นพระเอกที่ฉันตามหาตลอด" เขายังพูดยืดยาวขึ้นอีก ทั้งเป็นเพราะฮีเตอร์ ใบหน้าจึงค่อยๆ มีเลือดฝาดขึ้นมา "ฉันได้ชมละครพูดกับละครเพลงของนาย ฝีมือการแสดงของนายดีมากเลย ฉันชอบบทบิลลี่ที่นายเล่นเป็นพิเศษ"

เงินเฟิงหัวเราะ "ขอบคุณครับ" จากนั้นก็หยุดไปครู่หนึ่งแล้วพูดต่ออย่างสุภาพ "ทำไมคุณถึงตามหาผม ในวงการมีศิลปินที่มีฝีมือการแสดงดีมากมาย"

เถิงเหวินมองเขาสักพัก ลูๆ ก็ยิ้มอย่างมีเลศนัย "นายน่าจะรู้เหตุผลอยู่มั้ง"

เงินเฟิงเอียงศีรษะเล็กน้อย สื่อความหมายว่าตัวเองไม่เข้าใจ

เถิงเหวินดวงตาเป็นประกาย "เพราะโรคซึมเศร้านี้มีแต่คนที่สามารถเล่นได้จากตัวตนที่แท้จริงของตัวเองไม่ใช่เธอ"

เงินเฟิงอึ้งไป

เถิงเหวินยิ้มตาหยีและริ้นหาให้ตัวเองถ้วยหนึ่ง ผ่านไปสักพักก็ได้ยินเสียง

เงินเฟิงพูดเบาๆ

"คุณรู้มาจากไหนครับ"

เถิงเหวินเอามือประคองถ้วยชา "ฉันดูการแสดงทั้งหมดของนายในรายการไอตอลรุ่นใหม่" เขาหรีตาลงเหมือนกำลังนึกย้อนกลับไป น้ำเสียงเต็มไปด้วยความรู้สึกตื่นตัน "ท่าทางแบบนั้นฉันคุ้นเคยที่สุดแล้ว"

เงินเฟิงมองเถิงเหวินอย่างเงิบๆ

เถิงเหวินดื่มชาหมดจึงหันมามองเขาและพูดอย่างจริงจัง "สิ่งที่ฉันอยากถ่ายมีแต่นายเท่านั้นที่เข้าใจ"

เงินเฟิงไม่ได้พูดอะไรอยู่สักพักหนึ่ง เถิงเหวินก็ไม่ได้เร่ง ดื่มชา กินขนมไปเรื่อยๆ ระหว่างนั้นยังเรียกพนักงานเข้ามาเปลี่ยนกาน้ำชาด้วย

ผ่านไปนานเงินเฟิงจึงพูดว่า "ผมหายแล้ว"

เถิงเหวินหัวเราะ "งั้นก็ยิ่งดี นายก็คงไม่กลัวที่จะรับบทนี้" เขาพูดต่อ "มีบางอย่างต้องแกะสะเก็ดออกดูถึงจะรู้ว่าข้างในยังมีหนองค้ำอยู่หรือเปล่า นายว่าจริงไหม"

เงินเฟิงที่เสียบไปนานในที่สุดก็ยิ้มแล้วพูดว่า "ใช่ครับ"

ทั้งสองคนคุยเรื่องบทภาพยนตร์ในร้านน้ำชา สุดท้ายก็ตกลงเวลาเข้ากองถ่าย

"ละครเพลงต้องตระเวนแสดงถึงปลายปี ปลายปียังมีการแสดงคอนเสิร์ต ส่วนกำหนดการหลังจากนั้นยังไม่แน่นอน"

เถิงเหวินดีใจไม่น้อย "งั้นก็เข้ากองเริ่มถ่ายตอนปีใหม่แล้วกัน! เปิดกล้องวันแรกของปีใหม่เป็นมงคลดี"

หลังจากนั้นสัญญาาก็ถูกส่งมาที่สตูดิโออย่างรวดเร็ว

อู่จื่ออวี่นเห็นเอกสาร ใจก็แทบสลาย

แต่เงินเฟิงแทบไม่เปิดโอกาสให้เขาได้พูดก็เซ็นสัญญาทันที หลังจากนั้นก็ให้เขาส่งเอกสารกลับไปและปรับแผนกำหนดการตอนปีใหม่เสียใหม่

การถ่ายทำภาพยนตร์วางแผนงานถ่ายเป็นเวลาสี่เดือน ระหว่างนี้เงินเฟิงไม่สามารถรับงานอื่นๆ ได้

อู๋จื้อวินร้องโอดครวญพลางถอนหายใจ ได้แต่วางแผนตามนี้อย่างจำใจ แต่ถึงอย่างไรก็ต้องฟ้อง เขาไปหาคุณหนูใหญ่เพื่อฟ้องเรื่องนี้อย่างน้อยใจ

"เขาอยากเล่นละครพูดก็เล่นไปแล้ว ผมห้ามเขาเธอ เปล่าเลยนี่! ตอนนี้จะเล่นหนังก็เลือกบทดีๆ หน่อยไม่ได้หรือไง เล่นให้ดังเป็นพลุแตก บักรากฐานยืนหยัดในวงการได้อย่างมั่นคง แบบนี้ไม่ดีเธอ มารับบทอย่างนี้ถึงเวลาไม่รู้ว่าตัวเองจะขายได้เท่าไร คงจะโดนหัวเราะแยะ!"

คุณหนูใหญ่สนใจผิดประเด็นแล้ว "อาวีนบอกว่าหนังเรื่องนั้นเกี่ยวกับอะไรนะคะ"

อู๋จื้อวินตอบว่า "โรคซึมเศร้า! คุณบอกซิว่ามันเกี่ยวข้องกับอะไรกับเขา หนังอาร์ตแบบนี้ใครจะดูเข้าใจ แฟนคลับอาจจะไม่ซื้อตั๋วไปดูก็ได้!"

ปลายสายเงียบไปครู่ใหญ่

ความจริงแล้วตอนที่เข้าร่วมรายการไอดอลรุ่นใหม่อีกก็มีบรรดาเฟิงเจิงที่จบด้านจิตวิทยาบางคนเตือนทุกคนในเซาว่าว่าเงินเฟิงอาจมีแนวโน้มเป็นโรคซึมเศร้า

สวี่ไฉชิงก็รู้ ดังนั้นเธอจึงพยายามมากมายขนาดนั้น พยายามให้เขาสัมผัสได้ถึงความรักของโลกใบนี้ ให้เขารักโลกใบนี้ ไม่ถึงขนาดก้าวไปถึงขั้นที่เคยเป็น

ตอนนี้เขาเหมือนคนปกติทั่วไปแล้ว มองไม่เห็นร่องรอยโรคซึมเศร้าบนตัวเขาอีกแล้ว ตอนนี้เขาอยากจะไปรับบทนั้น ไม่ว่าจะเป็ในแง่ของการเผชิญหน้าที่ดีหรือการไครครวญก็ดี เธอเชื่อว่าเขามีเหตุผลที่ทำเช่นนั้น

อู๋จื้อวินว่า "ผมรู้! ผมรู้ว่าคุณต้องเข้าข้างเขา เขาทำอะไรคุณก็สนับสนุนหมด เพราะคุณตามใจเขาจนเคยตัว!"

สวี่ไฉชิงอดหัวเราะไม่ได้ "เอาละอะคะอาวีน ยิ่งงูทุกอย่างก็ตกลง

เรียบร้อยหมดแล้ว" เธอหยุดไปครู่หนึ่งและปลอบเขา "แม้ว่ายอดจำหน่วยตัว
จะไม่ดี แต่อาจจะได้รางวัลก็ได้นะคะ"

อู๋จื๋อวินตอบอย่างโมโห "ฝันไปสิ! คุณนี่กว่ารางวัลจะมาได้ง่ายๆ
แบบนั้นหรือ! ถ้าเขาเล่นหนังเรื่องอะไรก็ได้ง่ายๆ แล้วคว่ำรางวัลมาทองคำ*
มาให้ผมได้ ผมจะเรียกเขาว่าพ่อ!"

สวีเจิงว่า "...อาอวิน อย่าเพิ่งใจร้อนพันธุอะไรไปเลยจะดีกว่านะคะ"
เพราะไม่ว่าอย่างไรภาพยนตร์เรื่องนี้ก็สรุปเรียบร้อยแล้วว่าเงินเฟิง
รับเล่น

หลังจากนั้นอู๋จื๋อวินก็โทรไปปฏิเสธทางผู้กำกับจ้างอย่างนุ่มนวล
อีกฝ่ายก็ตกใจจนอึ้งไป

นี่มีคนหน้าใหม่ในวงการภาพยนตร์ปฏิเสธหนังเรื่องสุภาพบุรุษ
หมายเลขหนึ่งของผู้กำกับจ้างด้วยหรอเนี่ย!!!

บ้าไปแล้วหรือเปล่า!

อู๋จื๋อวินเองก็คิดว่าฮือๆๆ พุดแล้วก็มีแต่หน้าตาครับ ผมก็อยากร้องไห้
เหมือนกัน

เขากลัวว่าจะทำให้ผู้กำกับจ้างไม่พอใจจึงหาเหตุผลมากมายมาแก้ตัว
แต่ผู้กำกับชื่อดังก็คือผู้กำกับชื่อดัง อีกฝ่ายเป็นคนใจกว้าง ไม่โมโหเพราะ
เรื่องเล็กๆ น้อยๆ แบบนี้ ได้แต่หัวเราะแล้วถามขึ้น

"งั้นเขารับเล่นเรื่องไหน"

ไม่ว่าผู้กำกับในวงการจะทำอะไร ความจริงแล้วทุกคนต่างก็รู้กันหมด
เดิมทีผู้กำกับจ้างนี้ว่าเงินเฟิงจะเลือกเล่นภาพยนตร์แนวทำเงินเรื่องนั้น
แต่ปรากฏว่าอู๋จื๋อวินบอกว่าเงินเฟิงรับเล่นเรื่องความว่างเปล่า
เรื่องนี้ทำให้เขาประหลาดใจมากจริงๆ

แม้ว่าถึงเหวินจะไม่มีชื่อเสียงอะไร แต่ศักยภาพและพรสวรรค์ก็เป็น

* รางวัลมาทองคำ เป็นรางวัลที่มอบให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการทำภาพยนตร์ซึ่งมาจากฮ่องกง ใต้หวัน และจีน โดย
จะมอบในพิธีประกาศรางวัลมาทองคำที่จัดขึ้นทุกปี

ที่ยอมรับในวงการ เพียงแต่อีกฝ่ายชอบทำเรื่องที่ไม่ได้เป็นที่สนใจของตลาด บ่อยๆ คนอื่นโน้มน้าวก็ไม่ฟัง เป็นคนหัวแข็งและเป็นตัวของตัวเองมาก

นิสัยหัวแข็งและชอบทำตามแบบฉบับของตัวเอง ผู้กำกับจึงชื่นชม คนคนนี้ตรงจุดนี้

เมื่อได้ยืมเงินเฟิงรับเล่นภาพยนตร์เรื่องความว่างเปล่า เขาไม่เพียง ไม่โมโห ทว่าในโลกกลับชื่นชมเงินเฟิงมากขึ้นไปอีก

ทางด้านสวีใจชิง พอรู้ว่าช่วงปีใหม่เงินเฟิงต้องเข้ากองถ่าย เธอก็ นับนิ้วคำนวณ รู้สึกว่าเวลาที่ตัวเองจะได้พบไอ้ดอลน้อยลงทันที เพราะเธอ ไม่สามารถแอบไปเยี่ยมเขาระหว่างอยู่ในกองถ่ายได้ มิฉะนั้นข่าวลือ ต้องแพร่ไปอีกแน่นอน

เฮ้อ อยากแปลงร่างเป็นของห้อยที่เอวเขาจังเลย

พอคิดแบบนี้แล้ว สวีใจชิงจึงตัดสินใจไปชมละครเพลงของเขาอีกครั้ง ดูไปเถอะ! โอปะๆ กอดๆ หอมๆ ยังไงก็ต้องดู!

ดังนั้นภาพถ่ายที่ป้าปารัชชีถ่ายสวีใจชิงระหว่างไปชมละครเพลงก็ ติดฮอตเสิร์ชหลายครั้ง หลักรๆ แล้วเป็นเพราะตำแหน่งที่นั่งของเธอ แต่ละครั้งข้างดีเหลือเกิน อยู่แถวหน้าตรงกลาง เป็นตำแหน่งที่ใครจะแย่ง ก็แย่งไม่ได้ เห็นได้ชัดว่าเป็นที่นั่งที่เงินเฟิงจัดให้

บรรดาเฟิงเจิงต่างพากันร้องไห้สะอึกสะอื้นด้วยความอิจฉา

สวีใจชิงกลับเป็นคนใจกว้าง หลังจากชมไปสองรอบก็ประกาศจับสลาก รางวัลในเวย์ป้อ เธอจับสลากชื่อแฟนคลับที่จะไปชมละครเพลงออกมา คนหนึ่งเพื่อแลกบัตรกับเธอ เพราะเธอนั่งชมแถวหน้ามาหลายครั้งแล้ว เอาที่นั่งดีๆ ให้พี่ๆ น้องๆ ที่ไม่เคยดูได้สัมผัสประสบการณ์บ้างดีกว่า

นี่ทำเอาบรรดาเฟิงเจิงตื่นเต้นกันใหญ่

'ประธานเล็กสวีผู้ยิ่งใหญ่!'

‘โอเค สาวน้อยคนนี้ สิทธิในการนั่งชมแถวหน้าของเธอถูกเพิกถอนแล้ว’

ไม่นานนักก็ใกล้จะถึงงานคอนเสิร์ตดาวนึ่งท้ายปี

ปีนี้เงินเฟิงได้รับเชิญจากสถานีใหญ่ๆ ดังๆ หลายแห่งเช่นเคย ทั้งยังได้รับเชิญจากสถานีวิทยุโทรทัศน์กลางแห่งประเทศไทย หรือ CCTV ด้วย แม้ว่าช่อง CCTV จะมีกระแสผู้สถานีโทรทัศน์ดาวเทียมยอดนิยมต่างๆ ไม่ได้ แต่ก็มีความน่าสนใจไม่น้อย! คนที่จะขึ้นเวทีของช่องนี้ได้ต้องเป็นเยาวชนแบบอย่างห้าประการ* และมีภูมิหลังดี ตั้งแต่เข้าวงการมาเงินเฟิงได้รับความสนใจจากสื่อทางการเป็นครั้งแรก อัจฉิอ้วนจึงรับงานนี้แทนเขาอย่างยินดี

หลังจากประกาศงานคอนเสิร์ตดาวนึ่งอย่างเป็นทางการ บรรดาเฟิงเจิงที่ถนัดมือเตรียมแย่งบัตรเข้างาน เมื่อเห็นไอดอลจะไปช่อง CCTV ต่างก็เซอร์ไพรส์ไม่น้อย แบบนี้ก็จะไม่ต้องไปแย่งบัตรกับแฟนคลับด้อมอื่นแล้ว!

นอกจากพวกวัยรุ่น ผู้ชมส่วนใหญ่ต่างยังเลือกที่จะดูช่อง CCTV เมื่อเป็นเช่นนี้ระดับความนิยมในหมู่มวลชนก็จะยิ่งเพิ่มขึ้นมาก เอื้อประโยชน์ต่อการโปรโมตไอดอลในตอนนี้นับไม่น้อย

เพียงแต่การแสดงงานคอนเสิร์ตดาวนึ่งของช่อง CCTV ไม่สามารถเอาป้ายไฟเข้าไปฉายพอร์ตได้ ไม่สามารถทำให้พี่ชายเห็นทะเลสีส้มที่เป็นของเขาได้ แต่บรรดาเฟิงเจิงก็ไม่ร้อนใจ พวกเธอยังมีดอกไม้ผูกข้อมือสีส้มอยู่!

ขอแค่แฟนคลับคิดหาวิธีได้ ไม่มีการฉายพอร์ตไหนที่พวกเธอทำไม่ได้

การแสดงของเงินเฟิงจะเริ่มประมาณช่วงสามทุ่ม ถือว่าเป็นช่วงพีคของการรับชมโทรทัศน์พอดิ เห็นได้ชัดว่าช่อง CCTV ให้ความสำคัญ

* เยาวชนแบบอย่างห้าประการ คือเยาวชนที่มีการศึกษาดี มีความคิดดี มีผลงานดี มีระเบียบวินัยดี และมีมารยาทดี

กับเขาอยู่มาก สวีใจซิงยังเลือกชุดสูทสีแดงให้เขาเป็นการเฉพาะเพื่อให้เขา
ดูภูมิฐานเป็นพิเศษ!

การแสดงที่ไม่ต้องไปซัพพอร์ตแบบนี้ เธอไม่ไปแย่งบัตรกับพวกพี่ๆ น้องๆ
เวลาเดินเฟิงแสดง เธอแค่ยืนดูอยู่ข้างๆ ตรงทางเดินที่ทีมงานก็มองเห็น

พิธีกรช่อง CCTV ภูมิฐาน ทรงพลัง และนั่งสบมาก เวลาอ่านชื่อ
เดินเฟิงเสียงก็ดังกังวานชัดเจน สวีใจซิงเรียกชื่อไอดอลโดยเลียนแบบ
เสียงพิธีกรรอบหนึ่งก็รู้สึกชินๆ

การแสดงงานแคนต์ดาวนี่เป็นรายการถ่ายทอดสด วันสุดท้ายของ
ปีนี้หลายพันหลายหมื่นครอบครัวอยู่ร่วมกันพร้อมหน้าพร้อมตาอย่าง
มีความสุข ชมการแสดงนี้พร้อมๆ กับต้อนรับปีใหม่ที่กำลังจะมาถึง

ณ เมืองเล็ก ๆ ที่ห่างไกลแห่งหนึ่ง ภายในห้องที่เย็นยะเยือก ชาย
วัยกลางคนไวกววดเครายุ่งเหยิงกลืนเหล้าคลั่งไปทั้งตัวและในมือถือขวดเหล้า
คนหนึ่งกำลังนอนอยู่บนโซฟา

ห้องนี้มีขนาดเล็กและชั้น มีเพียงโทรทัศน์แบบตั้งโต๊ะเครื่องเดียว
ที่ส่องสว่างอยู่

มีเสียงปิติยินดีของพิธีกรดังออกมาจากโทรทัศน์ "บนเวทีการแสดง
งานแคนต์ดาวนี้ของพวกเรา นอกจากความโชคดีแล้ว แน่แน่นอนว่ายังมี
เพลงเพราะๆ ที่ขาดไม่ได้ด้วย จากนั้นขอให้พวกเราปรบมือต้อนรับเดินเฟิง!"

เปลือกตาที่ปิดลงของชายวัยกลางคนสั้นเล็กน้อย เขายังมีนมเมาอยู่
ขณะที่ยั้งงๆ อยู่ นั่นเขาก็หรีตามองไปที่โทรทัศน์

บนหน้าจอมีชายหนุ่มรูปหล่อในชุดสูทสีแดงปรากฏตัวขึ้น

ชายหนุ่มมีหน้าตาหล่อเหลา ริมฝีปากอมยิ้ม ขณะจับไมโครโฟน
ร้องเพลงเหมือนทั้งตัวกำลังเปล่งออร่าออกมา

ดวงตาของชายวัยกลางคนเบิกกว้างโดยพลัน

สุดท้ายเขาก็ลุกพรวดขึ้นจากโซฟาอย่างรวดเร็ว เนื่องจากรีบไปหน่อย

ทำให้เหล่าในขวตหกรรยรรด เขอไม่ได้สนใจ เพียงพ่งตัวไปท่หน้าโทรทศน์
และเข้าไปจนใกล้ จ้องมองชายหนุ่มที่ร้องเพลงอยู่บนหน้าจอนิ่งไม่ขยับ
ไม่รู้ว่ผ่านไปนานเท่าไร ชายวัยกลางคนส่ายะยืมที่มุ่มปากและ
หัวเราะอย่างไร้สุมเสียงขึ้นมา

ครบอย่าง

娱乐圈是我的〔重生〕 5
Yu Le Quan Shi Wo De (Chong Sheng) 5

วงการบันเทิงเป็นของฉัน ส่วนรักนั้นเป็นของเธอ 5
ซุนเตาห่าน เขียน
อิ่นน้ำ แปล

จำนวน 344 หน้า
ราคา 439 บาท

Published originally under the title of 《娱乐圈是我的〔重生〕》
(Yu Le Quan Shi Wo De (Chong Sheng)) Volume 5
Author © 春刀寒 (Chun Dao Han)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2024 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 8859-305-12-112-3

ภาพประกอบ INK.DOT.KAY

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

สวี่ใจซึ่งซุกตัวอยู่ในผ้าห่ม บิดไปบิดมาอยู่บนเตียงตามออกไปอย่างตะกุกตะกัก
“พะ...พี่ทำอะไรคะ”

ปลายสายรู้ดีแต่แสร้งทำเป็นถาม “อะไร ทำอะไรเหรอ”
เธอใช้นิ้วบิดผ้าปูเตียง “กะ...ก็พี่ส่งของขวัญมาทุกวันไง!”

ปลายสายหัวเราะออกมา

สวี่ใจซึ่งถูกเขาหัวเราะใส่จนซาไปทั้งตัว

หลังจากนั้นก็ได้ยินเขาพูดว่า “ดูไม่ออกหรอกว่าฉันกำลังจีบเธอ”

ขณะที่เส้นทางในวงการบันเทิงของเงินเฟิ่งกำลังโรยด้วยกลีบกุหลาบ

เพื่อที่สร้างความมึนงงให้ชีวิตในวัยเด็กของเขาก็กลับมาอีกครั้ง

สวี่ใจซึ่งจึงใช้โอกาสนี้จัดการกับคนสารเลวนั้นอย่างเด็ดขาด

ในขณะที่ความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับเงินเฟิ่งก็เริ่มสุกงอม

ทั้งสองตัดสินใจคบหากันท่ามกลางความปริ่มปีติของบรรดาแฟนคลับ

แต่ฝันร้ายในภพที่แลกลับตามมาหลอกลอนสวี่ใจซึ่งอีกครั้ง

เมื่อใกล้จะถึงวันที่เงินเฟิ่งฆ่าตัวตาย...

สวี่ใจซึ่งจะสามารถเปลี่ยนแปลงวิถีโคจรได้หรือไม่

เพื่อที่พวกเขาจะได้เป็นแสงสว่างในชีวิตของกันและกันตลอดไป

JAMSAL CUSTOMER CARE
ดูแลนักอ่านด้วยใจ
Tns. 02 840 4888
www.jamsai.com